

Warszawa, dnia 29 grudnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 70/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko (spr.)

SO Anna Zawadka

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Suwalska

przy udziale prokuratora Michała Choroby i przedstawiciela oskarżyciela publicznego (...) Urzędu Celno-Skarbowego – M. C.

po rozpoznaniu dnia 29 grudnia 2017 r.

sprawy K. M. córki J. i A. ur. (...) w N.

oskarżonej o przestępstwa z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 53 § 16 kks, art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim

z dnia 16 września 2016 r. sygn. akt II K 13/15

przy zastosowaniu art. 2 § 2 kks zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że na podstawie art.

41 § 2 i § 4 pkt 1 kks orzeka wobec oskarżonej K. M. obowiązek uiszczenia

w całości uszczuplonego podatku od towarów i usług w związku z popełnieniem czynu opisanego w punkcie I wyroku w kwocie 2 977.905,00 /dwa miliony dziewięćset siedemdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset pięć/ złotych w okresie próby; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.180 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Agnieszka Wojciechowska-Langda SSO Anna Zawadka

Sygn. akt VI Ka 70/17

UZASADNIENIE

K. M. została oskarżona o to, że:

1. jako prezes zarządu i osoba zajmująca się sprawami gospodarczymi w (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. pod numerem (...):

od 28.07.2009 do 19.04.2010 roku spowodowała podanie nieprawdy

w złożonych do Urzędu Skarbowego w N. deklaracjach VAT -7 i korektach deklaracji VAT-7 dla podatku od towarów i usług za okres od kwietnia 2008 roku do grudnia 2009 roku, dotyczących (...) Spółka z o.o., gdyż działając w krótkich odstępach czasu

w wykonaniu z tego samego zamiaru, posłużyła się nierzetelnymi fakturami VAT zakupu od

- (...) Spółka z o.o. , (...) N. ul. (...),

- (...), (...)L., ul. (...),

- (...) Spółka z o.o. , (...) W., ul. (...), oddział K. (...), (...) B., wystawionymi dla (...) Spółka z o.o. w ten sposób, że otrzymane faktury przekazała do Biura (...) D. S. w P., za pośrednictwem którego Spółka z o.o. (...) jako podatnik prowadziła księgowość, celem ich zaewidencjonowania w rejestrach VAT nabycia za wyżej wymieniony okres, z których dane zostały przeniesione do właściwych deklaracji podatkowych, co stanowi naruszenie treści art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 lit. a, art. 88 ust. 3a pkt. 4 lit. a w zw. z art. 106 ust. 1 i art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) przez co doprowadziła do uszczuplenia podatku od towarów i usług za miesiące od maja 2008 roku do listopada 2009 roku w kwocie 2.977.905,00 zł, przy czym kwota uszczuplonego podatku stanowi wielką wartość,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 53 § 16 kks

2.w okresie od dnia 1.04.2008 roku do dnia 22.12.2009 roku w K.

i P. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru posłużyła się do rozliczeń podatkowych łącznie 341 nierzetelnymi fakturami VAT zakupu od niżej wymienionych podmiotów :

- (...) Spółka z o.o. , (...) N. ul. (...);

- (...), (...) L., ul. (...), o numerach: - (...) Spółka z o. o.,

tj. o popełnienie przestępstwa skarbowego z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks,

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w sprawie sygn. akt II K 13/15 wyrokiem z dnia 16 września 2016 r. uznał oskarżoną K. M. za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt 1 aktu oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 53 § 16 kks i za to na podstawie z art. 56 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks w zw. z art. 53 § 16 kks oskarżoną skazał, a na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych; uznał oskarżoną K. M. za winną popełnienia zarzucanego jej w pkt 2 aktu oskarżenia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 62 § 2 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda; na podstawie art. 85 kk, 86 § 2 kk w zw. z art. 39 § 1 k.k.s. w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. orzeczone wobec oskarżonej w punktach 1 i 2 kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonej karę łączną grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych; na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby; na podstawie art. 34 § 1, § 2 i § 4 k.k.s. w zw. z art. 22 § 2 pkt 5 k.k.s. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk w zarządach i organach nadzorczych spółek handlowych oraz stanowiska prokurenta w spółkach handlowych na okres 2 (dwóch) lat; na podstawie art. 29 pkt 1 k.k.s. w zw. z art. 30 § 1 i § 2 k.k.s. orzekł przepadek dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr 14/226/09 z dnia 21 września 2009 roku, Drz 5311-5332/09 (k. 1877-1878) znajdujących się na k. (34-55); na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.393,00 (trzy tysiące dziewięćdziesiąt trzy złote 00/100) złotych tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 3.180,00 (trzy tysiące sto osiemdziesiąt i 00/100) złotych tytułem opłaty.

Od powyższego wyroku obrońca oskarżonej i prokurator wniosli apelacje.

Obrońca oskarżonej na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 k.p.k. w zw z art. 444 k.p.k. zaskarżył w całości powyższy wyrok. Na podstawie art. 427 § 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia , tj.

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonej

w zakresie twierdzeń, iż oskarżona nigdy świadomie nie przekazała księgowej faktur potwierdzających zdarzenia gospodarcze, które nigdy nie miały miejsca w sytuacji gdy wyjaśnienia te są spójne i korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w szczególności z zeznaniami świadków;

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na uznaniu, iż oskarżona prowadząc działalność gospodarczą miała obowiązek weryfikowania prawidłowości i prawdziwości faktur VAT wystawianych dla jej dostawców oraz weryfikowania zdarzeń gospodarczych w nich stwierdzonych w sytuacji gdy oskarżona jako przedsiębiorca nie tylko nie ma takiego obowiązku ale przede wszystkim prawnych i faktycznych możliwości;

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającej na uznaniu, iż niemożliwym jest by transakcje sprzedaży złomu ze Spółki (...) Sp. z o.o dla spółki zarządzanej przez oskarżoną odzwierciedlały prawdziwe zdarzenia gospodarcze tylko z tego powodu, że faktury zaewidencjonowane w rejestrze VAT Spółki (...)Sp. z o.o. w ocenie Sądu są fakturami nierzetelnymi i przedstawiającymi fikcyjny obrót towarami bowiem spółki (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. wystawiały Spółce (...) puste faktury VAT w sytuacji gdy oskarżona nie miała prawnych i faktycznych narzędzi do zweryfikowania tych okoliczności, które ponadto nie mogą oznaczać, iż transakcje

z udziałem spółki oskarżonej nie miały miejsca a nadto wnioski wysnute przez Sąd w tym zakresie pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wydanie orzeczenia w oparciu o nieistotne z punktu widzenia winy oskarżonej dokumenty zeznania świadków m in w zakresie współpracy

i powiązań w spółkach, które nie były bezpośrednimi dostawcami złomu do spółki oskarżonej i kontroli skarbowych przeprowadzanych w innych spółkach, w sytuacji gdy dowody te nie mają znaczenia dla winy K. M.;

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k, w zw. z art. 437 §1 k.p.k. obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów lub o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator na podstawie art.425 § 1,2 k.p.k., art.444 § 1 k.p.k. i 447 § 2 k.p.k. w zw.

z art. 113 § 1 k.k.s. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonej, w części dotyczącej niezastosowania i nienałożenia na oskarżoną przez Sąd meriti, pomimo orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo karnoskarbowe, w związku z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, obowiązku uiszczenia w wyznaczonym terminie wymagalnej należności publicznoprawnej;

-obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 41 § 2 i 4 pkt 1 k.k.s. poprzez jego niezastosowanie i nienałożenie na oskarżoną K. M., pomimo orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo karnoskarbowe w związku, z którym nastąpiło uszczuplenie należności publicznoprawnej, obowiązku uiszczenia w wyznaczonym terminie wymagalnej należności publicznoprawnej.

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonej K. M. obowiązku uiszczenia w okresie próby wymagalnej należności publicznoprawnej z tytułu uszczuplonego w związku z przestępstwem skarbowym zobowiązania podatkowego, do wysokości przypisanej jej w wyroku Sądu pierwszej instancji, tj. kwoty 2.977.905,00 zł.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Na uwzględnienie zasługuje jedynie apelacja wniesiona przez prokuratora. Natomiast sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji obrońcy uznając za niezasadne zarzuty naruszenia art. 7 kpk. Obrońca w apelacji zarzuca, że rozstrzygnięcie sądu I instancji zostało oparte w głównej mierze na przypuszczeniach nie popartych żadnymi dowodami mającymi bezpośredni związek z działalnością gospodarczą oskarżonej K. M.. Natomiast o winie oskarżonej popełnienia przez nią zarzucanych przestępstw nie mogą świadczyć okoliczności, iż jeden z dostawców złomu do spółki oskarżonej (...) Sp. z o.o. współpracował stale ze spółkami (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., w których to spółkach kontrola skarbowa wykazała, iż spółki te wystawiają tzw. puste faktury VAT. Okoliczność ta, zdaniem obrońcy, nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, o tyle iż oskarżona nie miała faktycznej i prawnej możliwości zweryfikowania czy spółce (...) faktycznie dostarczany jest złom czy też nie. Trudno również, zdaniem obrońcy, wymagać od oskarżonej by kontrolowała faktyczny obrót złomem swoich kontrahentów. Poza tym sąd I instancji nie powołał żadnych konkretnych dowodów w postaci „pustych” faktur wystawianych przez spółki pośredniczące w dostawach złomu do (...). Twierdzenia te są oparte, zdaniem obrońcy, jedynie na przypuszczeniach i nie mogą stanowić podstawy do wydania wyroku skazującego w niniejszej sprawie.

Z przedstawioną argumentacją nie można się zgodzić. Działalność gospodarcza, którą prowadziła oskarżona w ramach spółki (...) wymagała współdziałania z dostawcami surowców w postaci złomu aluminium, który podlegał procesowi przetapiania w odlewni, którą prowadziła w K.. W toku postępowania karnoskarbowego przeprowadzono kontrole krzyżowe w (...) Sp. z o.o.

i (...), które według dokumentacji księgowej, dostarczały złom do (...). A następnie dalszą kontrolę kontrahentów dostarczających złom do (...) Sp. z o.o. i (...). Dopiero wyniki tak dokładnych kontroli wykazały proceder wystawiania „pustych” faktur, które nie odzwierciedlały faktycznych transakcji. Dostawy złomu do (...) ze spółki (...) pochodzącego ze spółek (...), (...), (...), (...) nie mogły mieć miejsca bowiem wymienione spółki nie prowadziły faktycznego handlu złomem. Nie mogły, więc sprzedać towaru, którego po prostu nie posiadały zaś spółka (...) nie mogła w dalszej kolejności sprzedać złomu pochodzącego od tych spółek do (...). Okoliczności, które świadczą o fikcyjnym handlu złomem zostały w sposób przekonujący wykazane zarówno przez sąd I instancji jak i w decyzjach wydawanych przez urzędy skarbowe. Dostawcy złomu do (...): Spółki (...), (...), (...), (...) nie posiadały decyzji uprawniających do obrotu złomem oraz możliwości logistycznych jego gromadzenia, segregowania

i transportu. Co więcej, analiza rachunków bankowych wymienionych spółek nie zawiera danych o zrealizowanych płatnościach na rzecz dostawców złomu. Z zestawienia faktur karta 2162 Tom XI wynika, że dostawy złomu do (...) miały miejsce tego samego dnia lub następnego a towar przyjeżdżał już posortowany z (...). Tymczasem spółki (...), (...), (...) i (...) nie dysponowały placami i magazynami do sortowania złomu a ponadto nie zatrudniały pracowników, którzy mogli te prace wykonywać. Z kolei nie jest możliwe, aby towar został posortowany w spółce (...) skoro tego samego dnia trafiał do odlewni, którą prowadziła oskarżona. W wyniku przeprowadzonej analizy dowodów zakupu i sprzedaży (...) Sp. z o.o. pod względem dat i asortymentu stwierdzono, iż występuje ścisły związek pomiędzy datą i ilością nabycia złomu przez (...) Sp. z o.o. ze spółek (...), (...), (...) a datą i ilością sprzedaży złomu do (...). Skoro faktury sprzedaży złomu wystawiane przez wymienione spółki na rzecz (...) nie odzwierciedlały rzeczywistych, zgodnych ze stanem faktycznym, zdarzeń gospodarczych ze względu na brak towaru to nie mógł on po zafakturowaniu zostać dostarczony przez (...) do spółki (...). Słusznie uznał sąd I instancji, że oskarżona musiała zdawać sobie sprawę z tego procederu ze względu na skalę współpracy ze spółką (...). Jak wynika

z ustaleń urzędu skarbowego Spółka (...) wystawiła dla (...)

w okresie od kwietnia 2008r. do grudnia 2009r. aż 338 faktur i była jednym

z głównych dostawców złomu do jej firmy. Oskarżona nie podpisała umowy ze spółką (...) a wszystkie transakcje zawierała ustnie przez telefon. Natomiast

z odbiorcami wyprodukowanego przez nią aluminium zawierała szczegółowe umowy. Tym bardziej powinna orientować się skąd Spółka (...) pozyskuje złom potrzebny do produkcji aluminium. Istotnie wyjaśnienia oskarżonej korespondują

z zeznaniami świadków B. W., R. R., A. M. czy M. K., którzy potwierdzili, że dostawy złomu do spółki (...) odbywały się nawet kilka razy dziennie, w tym także od spółki (...). Jednak nie podważają one wniosków, jakie wyprowadził sąd I instancji z dokumentów w postaci faktur.

Analogiczna sytuacja miała miejsce w przypadku firmy (...). Ten kontrahent spółki (...) nie wskazał żadnego wiarygodnego źródła pozyskania złomu do odsprzedaży. Natomiast wszystkie firmy, od których rzekomo nabywał złom zaprzeczyły aby zawierały jakiegokolwiek transakcje z firmą (...). Kontrahenci wskazywali, iż nie znają P. R.. Pieczętki oraz wzory faktur nie są tożsame z pieczętkami oraz wzorami wykorzystywanymi w ich firmach zaś podpisy widniejące na fakturach nie są podpisami osób upoważnionych do wystawiania faktur. Ponadto wyrokiem z dnia 7.10.2010r. sygn. II K 26/10 Sąd Rejonowy w Legionowie uznał P. R. za winnego popełnienia czynu polegającego na przedłożeniu, jako autentyczne 281 podrobionych faktur VAT w toku prowadzonego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. postępowania kontrolnego. Istotnie, wskazane faktury są fakturami nabycia złomu jednak P. R. nie był w stanie podać danych swoich dostawców od których kupił złom, który następnie odsprzedał do (...), ograniczając się do ogólnego stwierdzenia, iż kontrahentów wynajdywał za pośrednictwem Internetu. Zasadnie więc, sąd I instancji ustalił, że P. R. nie posiadał złomu aluminium więc nie mógł sprzedać go oskarżonej. K. M. nie sprawdziła czy spółka (...) posiada stosowne zezwolenie na handel złomem. Tymczasem zgodnie z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27.04.2001r. o odpadach / D.U z 2007r. nr 39, poz. 251 ze zm. w stanie prawnym obowiązującym w 2008 r. prowadzenie działalności w zakresie zbierania odpadów oraz ich transportu wymagało uzyskania zezwolenia. Natomiast przepis art. 36 w.w. ustawy nakładał na sprzedawcę obowiązek prowadzenia karty przekazania odpadów przez posiadacza odpadów. Taka karta jest dowodem prawidłowego oddania posiadanego odpadu uprawnionym podmiotom. Postępowania skarbowe wobec P. R. w przedmiocie naliczenia należnego podatku VAT zakończyły się prawomocną decyzją, a skarga do sądu administracyjnego została oddalona wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 7 listopada 2015 r., sygn. akt III SAWa 1827/14. Z powyższego wynika, że oskarżona zawierając ustnie umowy z firmą P. R. na zakup złomu nie interesowała się skąd pochodzi złom, którym handlował P. R.. Zasadnie sąd I instancji uznał, że także na podstawie zeznań pracowników P. R. tj. świadków: A. G. (1), A. G. (2), J. R., G. G. czy K. W. nie można ustalić kontrahentów tej firmy dostarczających złom. Świadczenie ci zasłania się niepamięcią, oprócz K. W., nie kojarzyli spółki (...), nie pamiętali współpracujących z P. R. ani dostawców, ani odbiorców. Nie potrafili podać szczegółów dotyczących bazy transportowej P. R., miejsca pracy a także orientacyjnych ilości sortowanego złomu. O dostawach złomu z firmy (...) nie pamiętali także pracownicy (...). Świadek P. B., który w 2008r. przyjmował złom od dostawców w (...) zeznał, iż nie kojarzy takiego przedsiębiorstwa i nie zna osoby P. R./k- 607-609 Tom 4/ Powyższe okoliczności świadczą o tym, iż firmy (...) i (...) miały na celu jedynie stworzenie pozorów legalności handlu złomem.

Nie można podzielić zarzutu obrońcy, że bezpodstawnie sąd I instancji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej w tym zakresie, iż przekazanie księgowej dwóch faktur o numerze (...) z dnia 31.10.2008 roku wystawionych przez spółkę (...) sp. z o.o. różniących się ceną zakupu nastąpiło na skutek pomyłki. Faktura, która nie została zaewidencjonowana w dokumentach księgowych VAT spółki (...), jest fakturą nierzetelną i nie przedstawiała rzeczywistej transakcji. Sąd odwoławczy podziela tok rozumowania sądu I instancji. Nie można uznać za pomyłkę polegającą na przekazaniu dwóch dublujących się faktur księgowej do rozliczenia podatku VAT skoro takie działanie oskarżonej miało miejsce w tym samym czasie gdy przekazała do rozliczenia kilkaset „pustych” faktur pochodzących od (...) a także miała motyw do takiego postępowania dążąc do obniżenia swojego zobowiązania publicznoskarbowego. K. M. w okresie zarzutu pełniła funkcję prezesa spółki. Była profesjonalnym przedsiębiorcą, od którego wymaga się szczególnej dbałości, w dokonywanych na rzecz spółki działaniach a jak wynika z poprzednich kontroli skarbowych przed okresem zarzutu oskarżona także przedstawiała do rozliczenia nierzetelne faktury np. pochodzące od podmiotów nie prowadzących działalności gospodarczej. Z tych powodów, zasadnie sąd I instancji przyjął umyślność działania oskarżonej. Powołując się na powyższą argumentację sąd odwoławczy nie uwzględnił apelacji obrońcy. Kwalifikacja prawna czynów jest prawidłowa zaś wymierzona kara dostosowana do zawinienia. Z uwagi na zmianę art 62 § 2 k.k.s. poprzez zaostrenie wymiaru kary na mocy ustawy z dnia 1.12.2016r. /Dz.U. z 2016r.

poz.2024/, która weszła w życie 1.01.2017r. sąd odwoławczy zastosował zgodnie z art. 2 § 2 k.k.s. ustawę obowiązującą w dacie popełnienia czynów jako względniejszą.

Sąd odwoławczy uwzględnił apelację prokuratora bowiem orzekając karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania należało, zgodnie z brzmieniem przepisów art. 41 § 2 i 4 pkt 1 k.k.s. orzec wobec oskarżonej K. M. obowiązek uiszczenia wymagalnej należności publicznoprawnej, uszczuplonej w wyniku przestępstwa. Jak wynika z pism Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w R. /k- 2430, 2451, Tom XIII/ oskarżona nie uiszczała należności publicznoprawnych powstałych w wyniku popełnionego przestępstwa z art. 56 § 1 k.k.s. Tak więc obowiązek naprawienia szkody stał się obligatoryjny. O kosztach postępowania sąd odwoławczy orzekł na podstawie art. 113 § 1k.k.s. w zw. z art. 636 §1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy orzekł jak w wyroku.

SSO Anna Zawadka SSO Agnieszka Wojciechowska – Langda SSO Ludmiła Tułaczko